

cerede Ministers Foredrag bidner om, at der er ikke saa ganske saa Ting, og jeg mener herefter at kunne fastslaa, at Ministeren har ikke ført mundtlige Forhandlinger, hvad enten nu Fejlen ligger her eller der. Det kan ikke siges, ikke skrives, ikke erkendes. At Ministeren har udelukket de væsentligste Spørgsmaal fra Kommissionens Bedømmelse, vil jeg ogsaa fastholde, naar man ser hen til det Kommissorium, jeg oplæste for lidt siden. Man er gaaet uden om de egentlige økonomiske Foranstaltninger for Marinen, og det var dog dem, der vare de allervæsentligste: Bærstets Drift, Vedligeholdelse af Materiel m. m. Her havde man ventet at faa en Udbring, men det er ikke sket. Endvidere maa jeg fastholde, da jeg ikke har set det modbevist eller afkræftet, at Forhandlingerne om Søværnsloven ere blevne forhalede af den højstcerede Minister i Nar, ved en sen Fremlæggelse, nemlig den 12te December, og ved Ministerens Driste om ikke at faa Forslaget frem før efter Nytaar. Vi ere komne ind i Januar og Februar Maaned, førend første Behandling foretoges, men derved er det ganske selvfølgelig forhindret, at denne Sag kan komme igennem i Nar. Man taler om, hvad „Marinens Krav“ er, men det eneste Krav, jeg i dette Øjeblik er i Stand til at fremsætte bestemt, er, at man bygger og giver Marinen Baaben i Hænde, som staa paa lige Fod med andre. De øvrige Krav kunne ikke rejses, før Ministeren giver Oplysning om, hvilke Opgaver det er, Ministeriet eller Regeringen vil fordrø løst af Marinen. De ere varierede i det sidste Par Nar, og nu ere de reducerede til, at vi ikke vide andet, end hvad Bemærkningerne til Loven angive, nemlig at værne om Hjemmets Rygter. Først naar vi faa Opgaven nærmere præciseret, vil man kunne jugere over, hvilket Materiel vi skulle have, hvad jo maa bestemmes i Hensyn til de Budgetter, som kunne forventes til Disposition nu og i Fremtiden. Naar det er blevet bestemt, ja saa vil man først kunne komme til at afgøre det nødvendige med Hensyn til Personellet. Det er det Krav, som maa stilles i Øjeblikket for den videre Behandling af Søværnets Ordning. Ansvar for den nu værende Tilstand — enten man nu regner, at vi have de 8 Skibe, vi skulde have, eller at der kun findes 4 og 5 kampdygtige Skibe — Ansvar for Situationen i det hele falder jo kun paa Administrationen. Jeg skal ikke her komme ind paa andre Ting, f. Eks. Personellet vedrørende; de stigende Aldersgennemsnit for Officererne, som jo true adskillige Officerer med at falde for Aldersgrænsen, og som der ej heller er gjort noget for at

modvirke, ogsaa derfor bærer kun Administrationen Ansvar. Det er i det hele i Dag blevet ret tydeligt belyst af det cerede Medlem for Hjørring (Sungersen), hvad Ansvar den cerede Marineminister har for, hvor langt ned vi ere komne, idet hans Interesser for Landbefæstningen og Hæren ere gaaede forud for Interessen for Marinen, derved ere vi blevne til, hvad vi nu ere, og fra denne Tilstand vil det selvfølgelig være være ganske overordentlig vanskeligt at komme bort, saaledes som det cerede Medlem for Hjørring ogsaa udtalte, selv med den allerbedste Vilje fra den cerede Ministers Side, endnu i flere Nar. Det vil være overordentlig vanskeligt at komme op fra den Situation, i hvilken vi befinde os i dette Øjeblik. Med Ønsket om, at det bedst mulige maa kunne udrettes, skal jeg, idet jeg for min Part maa udtale over for det cerede Medlem for Tisted (Trolle), at han ikke noget Øjeblik behøver at tvivle om, at jeg nærer den samme Interesse for vort Søværn som han, slutte disse Bemærkninger.

Marineministeren (Ravn): Jeg vil først rette et Par Ord til det cerede Medlem for Hjørring Amts 3dje Valgkreds (Sungersen). Det meste af, hvad det cerede Medlem sagde, angik jo egentlig Fortiden, og den staaer jo ikke til at ændre. Dog tror jeg nok, at det cerede Medlem ikke for Alvor vilde mene, at jeg eller Marinen, saaledes som det cerede Medlem udtalte, skulde have søgt at gaa imod Hæren eller søgt at underminere den. Det cerede Medlem sagde, at naar Regeringen vilde have taget imod de 30 Mill. til Forsværsvejenet, og væsentlig til Søforsværets Udvilling, saa kunde Regeringen have faaet dem. Jeg er indrer meget godt, at dette Beløb blev tilbudt, men huster ikke nøjagtig Muret (Bussif: 1876). Ja, det var det nok (Kreiser: Forslaget faldt ved den endelige Afstemning). Ja netop, det faldt ved den endelige Afstemning, og jeg kan altsaa spare, hvad jeg ellers vilde sige derom; hermed lader jeg derfor den Sag hvile. (Bussif: Forslaget faldt, fordi man ikke vilde gaa med til en Formue- og Indtægtskat). Rendsgerningen er, at Forslaget faldt her i Folketinget, og man vidste jo ikke den Gang, om Regeringen vilde gaa ind paa denne Stat eller ej. Jeg behøver altsaa slet ikke at gaa ind paa denne Sag. Der er imidlertid en anden Ting, som ligger Nutiden en hel Del nærmere, og som det cerede Medlem ogsaa omtalte. Det er Spørgsmaalet om den finansielle Grænse. Det er dog tydeligt, at naar man ønsker et rigeligere Personel til en Flaade, kan man ikke faa det uden store Bekostninger, og naar der skal holdes den